

Ethel Larsson bodde under delar av sin uppväxt hos sin farmor och farfar i det som idag kallas Slöjdboden i Dalby. Bland annat när hon gick lärling hos ett bageri i närheten.

Foto: Pontus Tideman

Foto: Pontus Tideman

Foto: Pontus Tideman

Slöjdboden var hennes andra hem

Publicerad 11 oktober 2009 21.10 Uppdaterad 12 oktober 2009 8.13

Familjen Johansson var den sista familjen att bo i Slöjdboden i Dalby. Om dem berättar barnbarnet, 88-åriga Ethel Larsson.

DALBY/VEBERÖD. För ett par veckor sedan skrev vi om räddningsaktionen för den så kallade Slöjdboden i Dalby. Vi efterlyste samtidigt information om huset, kanske minnen därifrån?

En av dem som har hört av sig är 88-åriga Ethel Larsson. Hennes farmor och farfar, Elna och Carl Johansson, bodde i huset. När Ethel var flicka bodde hon under flera perioder hemma hos dem.

Först för att hon var lärling på ett bageri i Dalby, då var det nära och bra att bo hos farmor och farfar. Sedan för att hon hjälpte farmodern när farfadern hade gått bort.

– Jag minns inte hur länge de bodde där, men det måste vara ... kanske trettio år, minnet sviker mig där men de var i alla fall de sista som bodde i huset. Sedan blev det scout-gård och efter det såldes där slöjdsaker.

Elna och Carl Johansson fick sex barn men förlorade ett i spanska sjukan. När de bodde i den så kallade Slöjdboden i Dalby var flera av barnen utflugna.

– Men min far är uppväxt där. Han hette John Johansson. Han är också död nu, de är döda allesammans, det är bara jag kvar som minns hur det var.

Huset delade Elna och Carl Johansson med en annan familj.

– De hette Åkesson och de var lumpsamlare. Farmor tyckte inte om dem för det, det minns jag väldigt väl.

Carl och Elna hade två rum i sin del av huset men ett av rummen var finrum och användes i princip aldrig.

– Bara när det var begravning eller stor födelsedag, annars aldrig, berättar Ethel Larsson.

– I stället trängdes de i det enda rummet. Jag minns exakt hur det såg ut, hur sängarna stod och var de lagade mat. Och mitt emot låg Sprudehuset, som vi sa då. Det var brandstationen.

Ethels farfar Carl var kördräng på Kungsgården i Dalby.

De levde ett tungt liv?

– Det var hårt, det var det. Se på bilderna bara så gamla de ser ut, de är nog inte så gamla egentligen, säger Ethel Larsson och bläddrar fram till ett par foton på Elna och Carl Johansson.

– Men det var väldigt hårt förr. Jag fick min första anställning när jag elva år. Det kan man inte begripa i dag, det är så väldigt annorlunda nu. Jag fick tjänst som piga på en gård

Ethel blev sedan upplärd på ett bageri.

– Strax efter att jag hade blivit upplärd visade det sig att jag var allergisk mot mjöl. Det var snopet. Jag har sedan stått i köttdisk i stället, jag har också haft en egen köttaffär i Genarp.

Ethel Larsson bor i dag i Veberöd. Hon har tre barn, många barnbarn och barnbarnsbarn. Det händer att hon åker förbi Slöjdboden i Dalby, och minns.

– Det är klart det hade varit roligt om huset skyddades och bevarades till eftervärlden, säger hon.

Fakta/Förening vill införliva huset med Kungsgården

Den gamla lantarbetarbostaden ska räddas åt eftervärlden och helst införlivas med Dalby kungsgård dit den en gång hört. Det tycker nybildade föreningen Kultur-kvadranten i Dalby. Huset som i dag går under namnet Slöjdboden ägs av Lunds kommun men är på väg att säljas. Kultur-kvadranten ifrågasätter i en skrivelse till kommunstyrelsen det riktiga i en försäljning. I stället anser de att huset borde övergå i statens ägo.